

и отъ утѣшенны-те нейни груди неусхождаха освень люти въздыханія.

Щомъ като въ другій-атъ день ся самна донесоха Павла легнать въ паланкина (носилака). Онъ бѣ дошелъ въ себе си, неможеше обаче нито една рѣчь да продума. Свиданіе-то пегово съ майка си и съ Г-жа Латуръ, отъ което испервенъ ся бояхъ, полезно бѣ повече отъ попеченіе-то и грижа-га коя-то испервенъ имахъ за тѣхъ. Явися луча надежна по лице-то на тья злочастни майки. Сѣднаха при него и двѣ-те, взеха го въ руцѣ-те си, цѣлунаха го; и слезы-те имъ, които до тогда бѣха ся восирѣли отъ чрезмѣрна скорбность, хванаха да течать; и послѣ малко плака и Павелъ. Като така естество-то ся олегчи, скорбна-та njihна судорожность возвратися на голема сонливость която воистина дѣкара, на злочастны-те, спокойствіе; това обаче бѣ летаргическо, и почти приличаше на смерть-та.

Управитель-атъ скрышно мя извѣсти какъ, по негова заповѣдь, Виргинійно-то тѣло принеслося въ градъ-атъ, и какъ отъ тамо щели да го занесатъ на Памплемуска-та церква. Тотчасъ убо слѣзохъ въ градъ-атъ, гдѣ-то намѣ-